

I

(Acte legislative)

DIRECTIVE

DIRECTIVA 2010/24/UE A CONSILIULUI

din 16 martie 2010

privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor legate de impozite, taxe și alte măsuri

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolele 113 și 115,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere avizul Parlamentului European ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială,

întrucât:

(1) Asistența reciprocă dintre statele membre pentru recuperarea creanțelor reciproce și a creanțelor Uniunii cu privire la anumite taxe și alte măsuri contribuie la funcționarea corectă a pieței interne. Aceasta asigură neutralitatea fiscală și a permis statelor membre să elimine măsurile discriminatorii de protecție în tranzacțiile transfrontaliere menite să prevină fraude și pierderile bugetare.

(2) Primele modalități de asistență reciprocă în materie de recuperare au fost stabilite prin Directiva 76/308/CEE a Consiliului din 15 martie 1976 privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor rezultate din operațiuni cuprinse în sistemul de finanțare al Fondului European de Orientare și Garantare Agricolă, precum și a prelevărilor agricole și drepturilor vamale ⁽³⁾. Directiva respectivă și actele care o modificau au fost

codificate prin Directiva 2008/55/CE a Consiliului din 26 mai 2008 privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor privind anumite cotizații, drepturi, taxe și alte măsuri ⁽⁴⁾.

(3) Cu toate acestea, respectivele dispoziții, chiar dacă reprezintă un prim pas către îmbunătățirea procedurilor de recuperare la nivelul Uniunii prin armonizarea normelor naționale aplicabile, s-au dovedit insuficiente pentru a răspunde cerințelor pieței interne așa cum a evoluat aceasta în ultimii 30 de ani.

(4) Pentru a proteja mai eficient interesele financiare ale statelor membre și neutralitatea pieței interne, este necesară extinderea domeniului de aplicare a asistenței reciproce în materie de recuperare la creanțele legate de impozite și taxe care nu sunt încă acoperite de asistența reciprocă în materie de recuperare, în timp ce, pentru a putea răspunde creșterii numărului cererilor de asistență și pentru a obține rezultate mai bune, este necesar ca asistența să fie mai eficientă, mai eficace și mai ușor de pus în practică. Pentru realizarea acestor obiective sunt necesare adaptări semnificative, nefiind suficientă o simplă modificare a Directivei 2008/55/CE existente. Prin urmare, respectiva directivă ar trebui să fie abrogată și înlocuită cu un nou instrument juridic, care se bazează pe rezultatele obținute în urma aplicării Directivei 2008/55/CE, dar care oferă norme mai clare și mai precise acolo unde este necesar.

(5) Normele mai clare ar promova un schimb de informații mai amplu între statele membre. De asemenea, acestea ar garanta acoperirea tuturor persoanelor juridice și fizice din Uniune, ținând seama de numărul în permanentă creștere de construcții juridice, care cuprind nu numai construcții tradiționale, precum trusturile și fundațiile, ci orice nou instrument care poate fi instituit de contribuabili în statele membre. Mai mult, normele ar face posibilă luarea în calcul a tuturor eventualelor forme de creanțe ale autorităților publice legate de anumite

⁽¹⁾ Avizul din 10 februarie 2010 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁽²⁾ Avizul din 16 iulie 2009 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁽³⁾ JO L 73, 19.3.1976, p. 18.

⁽⁴⁾ JO L 150, 10.6.2008, p. 28.

impozite, taxe, cotizații, rambursări și intervenții, inclusiv a tuturor creanțelor pecuniare împotriva contribuabililor interesați sau împotriva unei terțe părți care înlocuiesc creanța inițială. Sunt necesare norme mai clare în principal pentru a defini mai bine drepturile și obligațiile tuturor părților implicate.

- (6) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere competenței statelor membre de a stabili măsurile de recuperare disponibile în temeiul legislației naționale a acestora. Cu toate acestea, este necesar să se garanteze că nici disparitățile dintre legislațiile naționale, nici lipsa de coordonare între autoritățile competente nu pun în pericol buna funcționare a sistemului de asistență reciprocă stabilit prin prezenta directivă.
- (7) Asistența reciprocă poate să ia următoarea formă: autoritatea solicitată poate furniza autorității solicitante informațiile de care aceasta din urmă are nevoie pentru a recupera creanțele născute în statul membru al autorității solicitante și poate notifica debitorului toate documentele privind astfel de creanțe emise de statul membru solicitant. De asemenea, autoritatea solicitată poate recupera, la cererea autorității solicitante, creanțele născute în statul membru solicitant sau poate lua măsuri asigurătorii pentru a garanta recuperarea acestor creanțe.
- (8) Adoptarea unui instrument uniform care să fie folosit pentru măsurile de executare în statul membru solicitat, precum și adoptarea unui formular-tip comun pentru notificarea actelor și a deciziilor referitoare la creanță ar trebui să rezolve problemele aferente recunoașterii și traducerii actelor emise într-un alt stat membru, care constituie o cauză majoră a ineficienței mecanismului de asistență actual.
- (9) Ar trebui creat un temei juridic pentru schimbul de informații fără cerere prealabilă cu privire la anumite rambursări de impozite și taxe. Din motive de eficiență, ar trebui să existe posibilitatea ca funcționarii din administrațiile fiscale ale unui stat membru să fie prezenți sau să participe la anchetele administrative dintr-un alt stat membru. Ar trebui, de asemenea, să se prevadă un schimb de informații mai direct între servicii în vederea accelerării și eficientizării asistenței.
- (10) Date fiind mobilitatea din ce în ce mai mare din cadrul pieței interne și restricțiile impuse prin tratat sau prin alte acte legislative cu privire la garanțiile care pot fi solicitate contribuabililor care nu sunt stabiliți pe teritoriul național, ar trebui ca posibilitățile de a solicita aplicarea de măsuri asigurătorii sau de recuperare într-un alt stat membru să fie extinse. Deoarece vechimea creanței este un factor esențial, statele membre ar trebui să poată efectua o cerere de asistență reciprocă, chiar dacă nu s-au epuizat toate modalitățile interne de recuperare, printre altele atunci când aplicarea unor astfel de proceduri în statul membru solicitant ar cauza dificultăți disproporționate.
- (11) O obligație generală de a comunica cererile și documentele în formă digitală și prin intermediul unei rețele electronice, cu norme precise privind regimul lingvistic pentru cereri și documente, ar trebui să permită statelor membre să prelucreză cererile mai rapid și mai ușor.
- (12) În cursul procedurii de recuperare în statul membru solicitat, creanța, notificarea efectuată de autoritățile statului membru solicitant sau instrumentul care autorizează executarea ar putea fi contestate de persoana implicată. În astfel de cazuri, ar trebui să se prevadă obligația persoanei implicate de a înainta acțiunea organismului competent al statului membru solicitant și obligația autorității solicitate de a suspenda, dacă nu există o cerere în sens contrar formulată de autoritatea solicitantă, orice proceduri de executare inițiate până în momentul luării unei decizii de către organismul competent din statul membru solicitant.
- (13) Pentru a încuraja statele membre să aloce suficiente resurse în vederea recuperării creanțelor altor state membre, statul membru solicitat ar trebui să poată recupera de la debitor cheltuielile aferente recuperării.
- (14) Standardele de eficiență ar fi realizate în mod optim atunci când, la executarea unei cereri de asistență, autoritatea solicitată ar putea face uz de prerogativele conferite în temeiul legislației sale naționale aplicabile în cazul creanțelor privind aceleași impozite sau taxe sau impozite sau taxe similare. În absența unor impozite sau taxe similare, cea mai potrivită procedură ar fi cea prevăzută în temeiul legislației statului membru solicitat, care se aplică creanțelor rezultate din impozitul pe venitul persoanelor fizice. Ca regulă generală, acest recurs la legislația națională nu ar trebui să se aplice în ceea ce privește preferințele acordate creanțelor născute în statul membru solicitat. Cu toate acestea, ar trebui să devină posibilă includerea creanțelor altor state membre în rândul preferințelor, în temeiul unui acord între statele membre în cauză.

(15) În ceea ce privește aspectele legate de prescripție, este necesară simplificarea normelor existente, prin dispoziții care să prevadă că suspendarea, întreruperea sau prelungirea termenelor de prescripție este în general stabilită în funcție de legislația în vigoare în statul membru solicitat, cu excepția cazurilor în care suspendarea, întreruperea sau prelungirea termenului de prescripție nu este posibilă în temeiul legislației în vigoare în statul respectiv.

(16) Standardele de eficiență impun ca informațiile comunicate în cadrul asistenței reciproce să poată fi folosite în statul membru care primește informațiile în alte scopuri decât cele prevăzute în prezenta directivă, atunci când acest lucru este permis atât în temeiul legislației interne a statului membru care furnizează informațiile, cât și în temeiul legislației interne a statului membru care primește informațiile.

(17) Prezenta directivă nu ar trebui să împiedice îndeplinirea obligațiilor de a furniza asistență mai extinsă care decurg din acorduri sau înțelegeri bilaterale sau multilaterale.

(18) Măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prezentei directive ar trebui adoptate în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor privind exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei ⁽¹⁾.

(19) În conformitate cu punctul 34 din Acordul interinstituțional pentru o mai bună legiferare, statele membre sunt încurajate să elaboreze, pentru ele însele și în interesul Uniunii, propriile tabele care, pe cât posibil, să ilustreze corespondența dintre prezenta directivă și măsurile de transpunere și să le facă publice.

(20) Deoarece obiectivele prezentei directive, și anume instituirea unui sistem uniform de asistență în materie de recuperare în cadrul pieței interne, nu pot fi îndeplinite în mod satisfăcător de către statele membre și, prin urmare, având în vedere uniformitatea, eficacitatea și eficiența necesare, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar în vederea realizării obiectivelor menționate.

(21) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în special de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiectul

Prezenta directivă stabilește normele în temeiul cărora statele membre urmează să asigure asistența în vederea recuperării, într-un stat membru, a tuturor creanțelor menționate la articolul 2, născute într-un alt stat membru.

Articolul 2

Domeniul de aplicare

(1) Prezenta directivă se aplică creanțelor legate de următoarele:

(a) toate impozitele și taxele de orice fel prelevate de către un stat membru sau în numele acestuia ori de către subdiviziunile sale teritoriale sau administrative, inclusiv autorități locale, sau în numele acestora, ori în numele Uniunii;

(b) rambursări, intervenții și alte măsuri care fac parte din sistemul de finanțare integrală sau parțială al Fondului European de Garantare Agricolă (FEGA) și al Fondului European Agricol pentru Dezvoltare Rurală (FEADR), inclusiv sumele care se percep în cadrul acestor acțiuni;

(c) prelevări și alte taxe prevăzute în cadrul organizării comune a pieței din sectorul zahărului.

(2) Domeniul de aplicare a prezentei directive include:

(a) sancțiunile administrative, amenzile, redevențele și supra-taxele legate de creanțele pentru care se poate solicita asistență reciprocă în conformitate cu alineatul (1), care sunt impuse de autoritățile administrative responsabile de prelevarea impozitelor sau taxelor în cauză sau de desfășurarea de anchete administrative în privința acestora ori care sunt confirmate de organismele administrative sau judiciare la cererea autorităților administrative menționate;

⁽¹⁾ JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

(b) redevențe pentru certificate și alte documente similare emise în legătură cu procedurile administrative privind impozitele și taxele;

(c) dobânzile și costurile legate de creanțele pentru care poate fi solicitată asistență reciprocă în conformitate cu alineatul (1) sau cu literele (a) sau (b) ale prezentului alineat.

(3) Prezenta directivă nu se aplică:

(a) contribuțiilor obligatorii la sistemul de securitate socială care trebuie plătite fie statului membru sau unei subdiviziuni a acestuia, fie instituțiilor de securitate socială de drept public;

(b) redevențelor care nu sunt menționate la alineatul (2);

(c) drepturilor de natură contractuală, cum ar fi sumele stabilite pentru utilități publice;

(d) sancțiunilor cu caracter penal impuse în cadrul unei proceduri penale sau altor sancțiuni cu caracter penal care nu intră sub incidența alineatului (2) litera (a).

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentei directive:

(a) „autoritate solicitantă” înseamnă un birou central de legătură, un birou de legătură sau un departament de legătură al unui stat membru care înaintează o cerere de asistență cu privire la o creanță menționată la articolul 2;

(b) „autoritate solicitată” înseamnă un birou central de legătură, un birou de legătură sau un departament de legătură al unui stat membru căruia îi este adresată o cerere de asistență;

(c) „persoană” înseamnă:

(i) o persoană fizică;

(ii) o persoană juridică;

(iii) atunci când legislația în vigoare prevede acest lucru, o asociație de persoane căreia îi este recunoscută capacitatea de a încheia acte juridice, dar care nu are statutul de persoană juridică; sau

(iv) orice altă construcție juridică, indiferent de natura sau forma acesteia, fie că are sau nu personalitate juridică, care deține sau gestionează active care, alături de venitul

generat de acestea, sunt supuse unor taxe sau impozite care fac obiectul prezentei directive;

(d) „prin mijloace electronice” înseamnă prin utilizarea unui echipament electronic pentru procesarea, inclusiv compresia digitală, și stocarea datelor și prin utilizarea transmisiei prin fir, a transmisiei radio, a tehnologiilor optice sau a altor mijloace electromagnetice;

(e) „rețea CCN” înseamnă platforma comună bazată pe rețeaua comună de comunicații (CCN) dezvoltată de Uniune pentru toate transmisiile prin mijloace electronice între autoritățile competente din domeniul vamal și fiscal.

Articolul 4

Organizare

(1) Până la 20 mai 2010, fiecare stat membru informează Comisia în legătură cu autoritatea sau autoritățile sale competente (denumite în continuare „autoritatea competentă”) în scopul prezentei directive și informează fără întârziere Comisia cu privire la orice modificări în acest sens.

Comisia pune informațiile primite la dispoziția celorlalte state membre și publică o listă a autorităților competente ale statelor membre în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

(2) Autoritatea competentă desemnează un birou central de legătură, care are principala responsabilitate pentru contactele cu alte state membre în domeniul asistenței reciproce care face obiectul prezentei directive.

Biroul central de legătură poate fi desemnat, de asemenea, drept responsabil de contactele cu Comisia.

(3) Autoritatea competentă a fiecărui stat membru poate desemna birouri de legătură care să fie responsabile de contactele cu alte state membre în materie de asistență reciprocă în ceea ce privește unul sau mai multe tipuri sau categorii specifice de impozite și taxe menționate la articolul 2.

(4) Autoritatea competentă a fiecărui stat membru poate desemna unele birouri, altele decât biroul central de legătură sau birourile de legătură, drept departamente de legătură. Departamentele de legătură solicită sau acordă asistență reciprocă în temeiul prezentei directive în legătură cu competențele lor teritoriale sau operaționale specifice.

(5) În cazul în care un birou de legătură sau un departament de legătură primește o cerere de asistență reciprocă care necesită măsuri care nu țin de competența care i-a fost atribuită, acesta înaintează cererea fără întârziere biroului sau departamentului competent, dacă este cunoscut, sau biroului central de legătură, și informează autoritatea solicitantă în consecință.

(6) Autoritatea competentă a fiecărui stat membru informează Comisia cu privire la biroul său central de legătură și la orice birouri sau departamente de legătură pe care le-a desemnat. Comisia pune informațiile primite la dispoziția statelor membre.

(7) Toate comunicările sunt trimise de către biroul central de legătură sau în numele acestuia sau, de la caz la caz, cu acordul biroului central de legătură, asigurându-se eficiența comunicării.

CAPITOLUL II

SCHIMBUL DE INFORMAȚII

Articolul 5

Cererea de informații

(1) La cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată furnizează orice informații despre care este previzibil că prezintă relevanță pentru autoritatea solicitantă în vederea recuperării creanțelor sale menționate la articolul 2.

În scopul furnizării acestor informații, autoritatea solicitată asigură realizarea oricăror anchete administrative necesare pentru obținerea acestora.

(2) Autoritatea solicitată nu este obligată să furnizeze informații:

- (a) pe care nu le-ar putea obține în vederea recuperării creanțelor similare născute în statul membru solicitat;
- (b) care ar divulga un secret comercial, industrial sau profesional;
- (c) a căror comunicare ar aduce atingere securității statului membru solicitat sau ar fi contrare ordinii publice a acestuia.

(3) Alineatul (2) nu poate fi în niciun caz interpretat ca permițând unei autorități solicitate a unui stat membru să refuze furnizarea de informații pentru simplul motiv că aceste informații sunt deținute de o bancă, de o altă instituție

financiară, de o persoană desemnată sau care acționează în calitate de agent sau de administrator sau că informațiile respective se referă la participațiile la capitalul unei persoane.

(4) Autoritatea solicitată informează autoritatea solicitantă în legătură cu motivele de refuz al unei cereri de informații.

Articolul 6

Schimbul de informații fără cerere prealabilă

În cazul în care o rambursare a impozitelor sau taxelor, altele decât taxa pe valoarea adăugată, se efectuează către o persoană stabilită sau având domiciliul într-un alt stat membru, statul membru din care urmează să se efectueze rambursarea poate informa, cu privire la rambursarea preconizată, statul membru unde este stabilită sau unde își are domiciliul persoana.

Articolul 7

Prezența în birourile administrative și participarea la anchetele administrative

(1) Prin acord între autoritatea solicitantă și autoritatea solicitată și în conformitate cu modalitățile stabilite de autoritatea solicitată, funcționarii autorizați de autoritatea solicitantă pot, în vederea promovării asistenței reciproce prevăzute de prezenta directivă:

- (a) să fie prezenți în birourile în care autoritățile administrative ale statului membru solicitat își desfășoară activitatea;
- (b) să fie prezenți la anchetele administrative efectuate pe teritoriul statului membru solicitat;
- (c) să însoțească funcționarii competenți din statul membru solicitat în cursul procedurilor judiciare din respectivul stat membru.

(2) În măsura în care legislația în vigoare în statul membru solicitat permite acest lucru, acordul menționat la alineatul (1) litera (b) poate prevedea ca funcționarii din statul membru solicitant să poată intervieva persoane și examina registre.

(3) Funcționarii autorizați de autoritatea solicitantă care fac uz de posibilitățile oferite prin alineatele (1) și (2) sunt în măsură să prezinte în orice moment o împuternicire scrisă în care le sunt indicate identitatea și calitatea oficială.

CAPITOLUL III

ASISTENȚĂ PENTRU NOTIFICAREA DOCUMENTELOR

Articolul 8

Cererea de notificare a anumitor documente referitoare la creanțe

(1) La cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată notifică destinatarului toate documentele, inclusiv pe cele de natură judiciară, emise de statul membru solicitant și referitoare la creanțe, astfel cum sunt menționate la articolul 2, sau la recuperarea acestora.

Cererea de notificare este însoțită de un formular-tip care conține cel puțin următoarele informații:

- (a) numele, adresa și alte date relevante pentru identificarea destinatarului;
- (b) scopul notificării și termenul în care ar trebui efectuată notificarea;
- (c) o descriere a documentului anexat, a naturii și a valorii creanței în cauză;
- (d) numele, adresa și alte date de contact cu privire la:
 - (i) biroul responsabil de documentul anexat și, în cazul în care este diferit,
 - (ii) biroul la care se pot obține informații suplimentare privind documentul notificat sau posibilitățile de a contesta obligația de plată.

(2) Autoritatea solicitantă depune o cerere de notificare în temeiul prezentului articol numai atunci când nu poate notifica în conformitate cu normele care reglementează notificarea documentului în cauză în statul membru solicitant sau atunci când o astfel de notificare ar cauza dificultăți disproporționate.

(3) Autoritatea solicitată informează de îndată autoritatea solicitantă în privința oricărei acțiuni întreprinse în urma cererii de notificare, în special în legătură cu data notificării documentului către destinatar.

Articolul 9

Mijloace de notificare

(1) Autoritatea solicitată se asigură că notificarea în statul membru solicitat se efectuează în conformitate cu actele cu putere de lege, actele administrative și practicile administrative naționale în vigoare în statul membru solicitat.

(2) Alineatul (1) nu aduce atingere niciunei alte forme de notificare utilizate de o autoritate competentă a statului membru solicitant în conformitate cu normele în vigoare în respectivul stat membru.

O autoritate competentă stabilită pe teritoriul statului membru solicitant poate notifica direct orice document prin scrisoare recomandată sau prin poștă electronică unei persoane dintr-un alt stat membru.

CAPITOLUL IV

MĂSURILE ASIGURĂTORII SAU DE RECUPERARE

Articolul 10

Cererea de recuperare

(1) La cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată recuperează creanțele care fac obiectul unui instrument de executare în statul membru solicitant.

(2) De îndată ce autoritatea solicitantă are cunoștință despre orice informații relevante cu privire la cazul care a motivat cererea de recuperare, aceasta le transmite autorității solicitate.

Articolul 11

Condiții aplicabile cererilor de recuperare

(1) Autoritatea solicitantă nu poate efectua o cerere de recuperare dacă și atâta vreme cât creanța și/sau instrumentul care permite executarea acesteia în statul membru solicitant sunt contestate în statul membru respectiv, cu excepția cazurilor în care se aplică articolul 14 alineatul (4) al treilea paragraf.

(2) Înainte ca autoritatea solicitantă să facă o cerere de recuperare, se aplică procedurile de recuperare adecvate disponibile în statul membru solicitant, cu excepția situațiilor următoare:

- (a) atunci când este evident că nu există active pentru recuperare în statul membru solicitant sau că astfel de proceduri nu vor duce la plata integrală a creanței și că autoritatea solicitantă deține informații specifice care indică faptul că persoana interesată are active în statul membru solicitat;
- (b) atunci când aplicarea unor astfel de proceduri în statul membru solicitant ar cauza dificultăți disproporționate.

Articolul 12

Instrumentul care permite executarea în statul membru solicitat și alte documente însoțitoare

- (1) Orice cerere de recuperare este însoțită de un instrument uniform care permite executarea în statul membru solicitat.

Acest instrument uniform care permite executarea în statul membru solicitat reflectă conținutul principal al instrumentului inițial care permite executarea și constituie baza unică a măsurilor asigurătorii și de recuperare luate în statul membru solicitat. Acesta nu face obiectul niciunui act de recunoaștere, completare sau înlocuire în respectul stat membru.

Instrumentul uniform care permite executarea conține cel puțin următoarele informații:

- (a) informații relevante pentru identificarea instrumentului inițial care permite executarea, o descriere a creanței, inclusiv natura acesteia, perioada acoperită de creanță, orice date relevante pentru procesul de executare și valoarea creanței și diferitele componente ale acesteia, precum capitalul principal, dobânzile înregistrate etc.;
- (b) numele și alte date relevante pentru identificarea debitorului;
- (c) numele, adresa și alte date de contact cu privire la:
- (i) biroul responsabil de evaluarea creanței și, dacă este diferit,
- (ii) biroul la care se pot obține informații suplimentare privind creanța sau posibilitățile de a contesta obligația de plată.

- (2) Cererea de recuperare a unei creanțe poate fi însoțită de alte documente referitoare la creanță, emise de statul membru solicitant.

Articolul 13

Executarea cererii de recuperare

- (1) În scopul recuperării creanței în statul membru solicitat, orice creanță cu privire la care a fost formulată o cerere de recuperare este tratată ca și când ar fi o creanță a statului membru solicitat, cu excepția cazului în care prezenta directivă prevede altfel. Autoritatea solicitată face uz de prerogativele conferite și de procedurile instituite în temeiul actelor cu putere de lege și al actelor administrative din statul membru solicitat care se aplică creanțelor cu privire la aceleași impozite sau taxe sau, în absența acestora, impozite sau taxe similare, cu excepția cazului în care prezenta directivă prevede altfel.

Dacă autoritatea solicitată consideră că pe teritoriul statului său nu se prelevă impozite sau taxe identice sau similare, aceasta face uz de prerogativele conferite și de procedurile instituite în temeiul actelor cu putere de lege sau al actelor administrative din statul membru solicitat care se aplică creanțelor rezultate din impozitul pe venitul persoanelor fizice, cu excepția cazului în care prezenta directivă prevede altfel.

Statul membru solicitat nu este obligat să acorde creanțelor altor state membre preferințele acordate pentru creanțe similare apărute în respectul stat membru, cu excepția cazurilor în care statele membre vizate convin altfel sau există dispoziții contrare în legislația statului membru solicitat. Un stat membru care acordă preferințe pentru creanțe altui stat membru nu poate refuza acordarea acelorași preferințe pentru aceleași creanțe sau pentru creanțe similare altor state membre, în aceleași condiții.

Statul membru solicitat recuperează creanța în moneda sa națională.

- (2) Autoritatea solicitată informează cu diligența necesară autoritatea solicitantă cu privire la orice acțiune întreprinsă cu privire la cererea de recuperare.
- (3) Începând cu data la care este primită cererea de recuperare, autoritatea solicitată percepe dobânzi pentru plata cu întârziere în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative în vigoare în statul membru solicitat.
- (4) Autoritatea solicitată poate, în cazul în care actele cu putere de lege sau actele administrative în vigoare în statul membru solicitat permit acest lucru, să acorde debitorului un termen de plată sau să autorizeze o plată eșalonată și poate să perceapă o dobândă în acest sens. Autoritatea solicitată informează ulterior autoritatea solicitantă cu privire la orice astfel de decizie.

(5) Fără a aduce atingere articolului 20 alineatul (1), autoritatea solicitată îi transmite autorității solicitante sumele recuperate aferente creanței, precum și dobânda menționată la alineatele (3) și (4) din prezentul articol.

Articolul 14

Litigii

(1) Litigiile cu privire la creanță, la instrumentul inițial care permite executarea în statul membru solicitant sau la instrumentul uniform care permite executarea în statul membru solicitat și litigiile legate de validitatea unei notificări efectuate de o autoritate competentă a statului membru solicitant sunt de competența organismelor competente ale statului membru solicitant. Dacă, în cursul procedurii de recuperare, creanța, instrumentul inițial care permite executarea în statul membru solicitant sau instrumentul uniform care permite executarea în statul membru solicitat este contestat(ă) de o parte interesată, autoritatea solicitată informează respectiva parte interesată că o astfel de acțiune trebuie introdusă de aceasta din urmă în fața organismului competent al statului membru solicitant, în conformitate cu actele cu putere de lege în vigoare în statul respectiv.

(2) Litigiile cu privire la măsurile de executare luate în statul membru solicitat sau cu privire la validitatea unei notificări efectuate de o autoritate competentă a statului membru solicitat sunt introduse în fața organismului competent al statului membru respectiv în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative ale acestuia.

(3) Atunci când una dintre acțiunile menționate la alineatul (1) a fost introdusă în fața organismului competent al statului membru solicitant, autoritatea solicitantă informează autoritatea solicitată cu privire la aceasta și precizează care sunt elementele creanței care nu fac obiectul contestației.

(4) De îndată ce autoritatea solicitată primește informațiile menționate la alineatul (3), fie din partea autorității solicitante, fie din partea părții interesate, aceasta suspendă procedura de executare în ceea ce privește partea contestată a creanței, în așteptarea deciziei organismului competent în materie, cu excepția cazurilor în care autoritatea solicitantă formulează o cerere contrară, în conformitate cu al treilea paragraf din prezentul alineat.

La cererea autorității solicitante sau în cazul în care se consideră necesar de către autoritatea solicitată, fără să se aducă atingere articolului 16, autoritatea solicitată poate recurge la măsuri asigurătorii pentru a garanta recuperarea, în măsura în care actele cu putere de lege sau actele administrative în vigoare în statul membru solicitat permit acest lucru.

În conformitate cu actele cu putere de lege, actele administrative și practicile administrative în vigoare în statul membru în care își are sediul, autoritatea solicitantă poate cere autorității solicitate să recupereze o creanță contestată sau o parte contestată a creanței, în măsura în care actele cu putere de lege, actele administrative și practicile administrative în vigoare în statul membru solicitat permit acest lucru. Orice astfel de cerere se motivează. Dacă rezultatul ulterior al contestației este favorabil debitorului, autoritatea solicitantă are obligația de a rambursa orice sumă recuperată, precum și de a plăti orice compensație datorată, în conformitate cu actele cu putere de lege în vigoare în statul membru solicitat.

Dacă autoritățile competente ale statului membru solicitant sau ale statului membru solicitat au inițiat o procedură amiabilă, iar rezultatul procedurii poate afecta creanța cu privire la care a fost solicitată asistență, măsurile de recuperare sunt suspendate sau blocate până la încheierea procedurii respective, cu excepția cazurilor de urgență imediată datorate fraudei sau insolvenței. În cazul în care măsurile de recuperare sunt suspendate sau blocate, se aplică al doilea paragraf.

Articolul 15

Modificarea sau retragerea cererii de asistență pentru recuperare

(1) Autoritatea solicitantă informează imediat autoritatea solicitată cu privire la orice modificare ulterioară adusă cererii sale de recuperare sau cu privire la retragerea cererii sale, precizând motivele modificării sau retragerii acesteia.

(2) Dacă modificarea cererii este rezultatul unei decizii luate de organismul competent menționat la articolul 14 alineatul (1), autoritatea solicitantă comunică decizia respectivă împreună cu un instrument uniform revizuit care permite executarea în statul membru solicitat. Autoritatea solicitată inițiază atunci alte măsuri de recuperare pe baza instrumentului revizuit.

Măsurile asigurătorii sau de recuperare deja luate pe baza instrumentului uniform inițial care permite executarea în statul membru solicitat pot continua pe baza instrumentului revizuit, cu excepția cazului în care modificarea cererii se datorează lipsei de valabilitate a instrumentului inițial care permite executarea în statul membru solicitant sau a instrumentului uniform inițial care permite executarea în statul membru solicitat.

În ceea ce privește instrumentul revizuit, se aplică articolele 12 și 14.

Articolul 16

Cererea de măsuri asigurătorii

(1) La cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată ia măsurile asigurătorii necesare, dacă acestea sunt permise de legislația sa națională și în conformitate cu practicile sale administrative, pentru a asigura recuperarea în cazul în care creanța sau instrumentul care permite executarea în statul membru solicitant este contestat(ă) la momentul formulării cererii sau în cazul în care creanța nu face încă obiectul unui instrument care să permită executarea în statul membru solicitant, în măsura în care sunt de asemenea posibile măsuri asigurătorii, într-o situație similară, în temeiul legislației naționale și al practicilor administrative ale statului membru solicitant.

Documentul elaborat pentru a permite aplicarea de măsuri asigurătorii în statul membru solicitant și referitor la creanța pentru care se solicită asistența reciprocă, dacă este cazul, însoțește cererea de măsuri asigurătorii în statul membru solicitat. Acest document nu face obiectul niciunui act de recunoaștere, completare sau înlocuire în statul membru solicitat.

(2) Cererea de măsuri asigurătorii poate fi însoțită de alte documente referitoare la creanță, emise în statul membru solicitant.

Articolul 17

Normele aplicabile cererilor de măsuri asigurătoare

Pentru punerea în aplicare a articolului 16, se aplică *mutatis mutandis* articolul 10 alineatul (2), articolul 13 alineatele (1) și (2) și articolele 14 și 15.

Articolul 18

Limite ale obligațiilor autorității solicitate

(1) Autoritatea solicitată nu este obligată să acorde asistența prevăzută la articolele 10-16 dacă recuperarea creanței este de natură să genereze, din cauza situației debitorului, grave dificultăți de ordin economic sau social în statul membru solicitat, în măsura în care actele cu putere de lege, actele administrative și practicile administrative în vigoare în respectivul stat membru permit o astfel de excepție în cazul creanțelor naționale.

(2) Autoritatea solicitată nu este obligată să acorde asistența prevăzută la articolul 5 și la articolele 7-16 dacă cererea inițială de asistență în conformitate cu articolele 5, 7, 8, 10 sau 16 este

efectuată cu privire la creanțe care au o vechime mai mare de cinci ani, acest termen începând de la momentul scadenței creanței în statul membru solicitant și până la momentul cererii inițiale de asistență.

Cu toate acestea, în cazurile în care creanța sau instrumentul inițial care permite executarea în statul membru solicitant sunt contestate, se consideră că termenul de cinci ani începe în momentul în care în statul membru solicitant se stabilește faptul că nu mai este posibilă contestarea creanței sau a instrumentului care permite executarea.

În plus, în cazurile în care se acordă o amânare a plății sau un plan de eşalonare a plății de către autoritățile competente din statul membru solicitant, se consideră că termenul de cinci ani începe în momentul în care întregul termen de plată s-a încheiat.

Cu toate acestea, în aceste cazuri, autoritatea solicitată nu este obligată să acorde asistență cu privire la creanțe care sunt mai vechi de zece ani, termen calculat de la momentul scadenței creanței în statul membru solicitant.

(3) Un stat membru nu este obligat să acorde asistență dacă valoarea totală a creanțelor reglementate de prezenta directivă, pentru care se solicită asistență, este mai mică de 1 500 EUR.

(4) Autoritatea solicitată informează autoritatea solicitantă în legătură cu motivele refuzului unei cereri de asistență.

Articolul 19

Aspecte privind prescripția

(1) Aspectele privind termenele de prescripție sunt reglementate exclusiv de actele cu putere de lege în vigoare în statul membru solicitant.

(2) În ceea ce privește suspendarea, întreruperea sau prelungirea termenului de prescripție, toate demersurile efectuate în vederea recuperării creanțelor de către autoritatea solicitată sau în numele acesteia, în temeiul unei cereri de asistență, care au drept efect suspendarea, întreruperea sau prelungirea termenului de prescripție, în conformitate cu legislația în vigoare în statul membru solicitat, sunt considerate a avea același efect în statul membru solicitant, cu condiția ca efectul corespunzător să fie prevăzut în actele cu putere de lege în vigoare în statul membru solicitant.

Dacă suspendarea, întreruperea sau prelungirea termenului de prescripție nu este posibilă în temeiul legislației în vigoare în statul membru solicitat, toate demersurile efectuate în vederea recuperării creanțelor de către autoritatea solicitată sau în numele acesteia în temeiul unei cereri de asistență care, dacă ar fi fost efectuate de către autoritatea solicitantă în propriul stat membru sau în numele acesteia, ar fi dus la suspendarea, întreruperea sau prelungirea termenului de prescripție în conformitate cu legislația în vigoare în statul membru solicitant sunt considerate a fi fost efectuate în statul membru solicitant, în ceea ce privește efectul respectiv.

Primul și al doilea paragraf nu afectează dreptul autorităților competente din statul membru solicitant de a lua măsuri pentru a suspenda, întrerupe sau prelungi termenul de prescripție în conformitate cu legislația în vigoare în statul membru respectiv.

(3) Autoritatea solicitantă și autoritatea solicitată se informează reciproc cu privire la orice acțiune care întrerupe, suspendă sau prelungeste termenul de prescripție a creanței pentru care au fost solicitate măsuri asigurătorii sau de recuperare sau care poate produce acest efect.

Articolul 20

Costuri

(1) În plus față de sumele menționate la articolul 13 alineatul (5), autoritatea solicitată urmărește să recupereze de la persoana vizată cheltuielile legate de recuperare pe care le-a suportat și le reține, în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative din statul membru solicitat.

(2) Statele membre renunță reciproc la toate cererile privind rambursarea cheltuielilor rezultate din asistența reciprocă pe care și-o acordă în conformitate cu prezenta directivă.

Cu toate acestea, în cazul unor recuperări care creează dificultăți deosebite, care implică cheltuieli foarte mari sau care se referă la crima organizată, autoritatea solicitantă și autoritatea solicitată pot să convină asupra unor modalități de rambursare specifice cazurilor în speță.

(3) Fără a aduce atingere alineatului (2), statul membru solicitant rămâne răspunzător față de statul membru solicitat pentru toate cheltuielile și toate pierderile suportate în legătură cu acțiunile recunoscute ca fiind nejustificate, în ceea ce privește fie fondul creanței, fie valabilitatea instrumentului

emis de autoritatea solicitantă care permite executarea și/sau aplicarea de măsuri asigurătorii.

CAPITOLUL V

NORME GENERALE CARE GUVERNEAZĂ TOATE TIPURILE DE CERERI DE ASISTENȚĂ

Articolul 21

Formulare-tip și mijloace de comunicare

(1) Cererile de informații în temeiul articolului 5 alineatul (1), cererile de notificare în temeiul articolului 8 alineatul (1), cererile de recuperare în temeiul articolului 10 alineatul (1) sau cererile de măsuri asigurătorii în temeiul articolului 16 alineatul (1) se trimit prin mijloace electronice, utilizându-se un formular-tip, cu excepția cazurilor în care acest lucru nu este posibil din motive tehnice. În măsura posibilului, aceste formulare se folosesc și pentru comunicările ulterioare cu privire la cerere.

Instrumentul uniform care permite executarea în statul membru solicitat, documentul care permite aplicarea de măsuri asigurătorii în statul membru solicitant și celelalte documente menționate la articolele 12 și 16 se trimit, de asemenea, prin mijloace electronice, cu excepția cazurilor în care acest lucru nu este posibil din motive tehnice.

Atunci când este cazul, formularul-tip poate fi însoțit de rapoarte, declarații și orice alte documente sau de copii certificate pentru conformitate sau extrase din acestea, care sunt de asemenea transmise pe cale electronică, cu excepția cazurilor în care acest lucru nu este posibil din motive tehnice.

Formularele-tip și comunicările pe cale electronică pot, de asemenea, să fie utilizate pentru schimbul de informații în temeiul articolului 6.

(2) Alineatul (1) nu se aplică informațiilor și documentației obținute prin prezența în birourile administrative dintr-un alt stat membru sau prin participarea la anchetele administrative dintr-un alt stat membru, în conformitate cu articolul 7.

(3) În cazul în care comunicările nu se efectuează pe cale electronică sau prin intermediul formularelor-tip, acest lucru nu va afecta valabilitatea informațiilor obținute sau a măsurilor luate pentru executarea cererii de asistență.

Articolul 22**Regimul lingvistic**

(1) Toate cererile de asistență, formularele-tip pentru notificare și instrumentele uniforme care permit executarea în statul membru solicitat sunt trimise în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru solicitat sau sunt însoțite de o traducere în una dintre aceste limbi. Faptul că anumite părți sunt scrise într-o limbă alta decât limba oficială sau una dintre limbile oficiale ale statului membru solicitat nu afectează valabilitatea acestora sau a procedurii, în măsura în care acea limbă este stabilită de comun acord între statele membre interesate.

(2) Documentele a căror notificare este solicitată în conformitate cu articolul 8 pot fi trimise autorității solicitate într-o limbă oficială a statului membru solicitant.

(3) În cazul în care o cerere este însoțită de alte documente decât cele menționate la alineatele (1) și (2), autoritatea solicitată poate, dacă este necesar, să ceară autorității solicitante o traducere a acestor documente în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru solicitat sau în orice altă limbă asupra căreia statele membre interesate au convenit bilateral.

Articolul 23**Divulgarea informațiilor și a documentelor**

(1) Informațiile comunicate sub orice formă, în temeiul prezentei directive, sunt reglementate de obligația păstrării secretului oficial și se bucură de protecția acordată informațiilor similare în temeiul legislației naționale a statului membru care le-a primit.

Astfel de informații pot fi utilizate în scopul aplicării de măsuri asigurătorii sau de executare în privința creanțelor care intră sub incidența prezentei directive. De asemenea, astfel de informații pot fi utilizate pentru evaluarea și impunerea contribuțiilor obligatorii la sistemul de securitate socială.

(2) Persoanele acreditate în mod corespunzător de Autoritatea de Acreditare de Securitate a Comisiei Europene pot avea acces la aceste informații numai în măsura în care acest lucru este necesar pentru întreținerea și dezvoltarea rețelei CCN.

(3) Statul membru care furnizează informațiile permite utilizarea acestora în scopuri altele decât cele menționate la alineatul (1) în statul membru care primește informațiile, în cazul în care, în temeiul legislației statului membru care furnizează informațiile, informațiile pot fi utilizate în scopuri similare.

(4) În cazul în care autoritatea solicitantă sau solicitată consideră că informațiile obținute în temeiul prezentei directive ar putea fi folositoare, în scopurile menționate la alineatul (1), unui al treilea stat membru, ea poate să transmită respectivele informații acestui al treilea stat membru, cu condiția ca transmiterea acestor informații să fie conformă cu normele și procedurile stabilite în prezenta directivă. Aceasta informează statul membru de la care provin informațiile cu privire la intenția sa de a transmite informațiile respective unui stat membru terț. Statul membru de la care provin informațiile se poate opune acestei transmiteri a informațiilor, în termen de zece zile lucrătoare de la data la care a primit comunicarea din partea statului membru care dorește să transmită informațiile.

(5) Permisuniunea de a utiliza, în temeiul alineatului (3), informații care au fost transmise în temeiul alineatului (4) poate fi acordată numai de către statul membru de unde provin informațiile.

(6) Informațiile comunicate sub orice formă în temeiul prezentei directive pot fi invocate sau utilizate drept probe de toate autoritățile din statul membru care primește informațiile, pe aceeași bază ca și informațiile similare obținute în respectul stat.

CAPITOLUL VI**DISPOZIȚII FINALE****Articolul 24****Aplicarea altor acorduri privind asistența**

(1) Prezenta directivă nu aduce atingere îndeplinirii niciunei obligații de furnizare de asistență mai extinsă, care decurge din acorduri sau înțelegeri bilaterale sau multilaterale, inclusiv în domeniul notificării actelor judiciare sau extrajudiciare.

(2) În cazul în care statele membre încheie astfel de acorduri sau înțelegeri bilaterale sau multilaterale cu privire la aspecte reglementate de prezenta directivă și care nu se referă la cazuri individuale, ele informează fără întârziere Comisia în acest sens. La rândul său, Comisia informează celelalte state membre.

(3) Atunci când acordă asistență reciprocă mai extinsă în temeiul unui acord sau al unei înțelegeri bilateral(e) sau multilateral(e), statele membre pot face uz de rețeaua de comunicații electronice și de formularele-tip adoptate pentru punerea în aplicare a prezentei directive.

Articolul 25**Comitetul**

- (1) Comisia este asistată de Comitetul de recuperare.
- (2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolele 5 și 7 din Decizia 1999/468/CE.

Perioada prevăzută la articolul 5 alineatul (6) din Decizia 1999/468/CE se stabilește la trei luni.

Articolul 26**Dispoziții de punere în aplicare**

Comisia adoptă, în conformitate cu procedura menționată la articolul 25 alineatul (2), norme detaliate de punere în aplicare a articolului 4 alineatele (2), (3) și (4), a articolului 5 alineatul (1), a articolului 8, a articolului 10, a articolului 12 alineatul (1), a articolului 13 alineatele (2), (3), (4) și (5), a articolului 15, a articolului 16 alineatul (1) și a articolului 21 alineatul (1).

Normele respective se referă cel puțin la următoarele elemente:

- (a) modalitățile practice în ceea ce privește organizarea contactelor între birourile centrale de legătură, celelalte birouri de legătură și departamentele de legătură menționate la articolul 4 alineatele (2), (3) și (4), din diferite state membre, și a contactelor cu Comisia;
- (b) mijloacele prin care pot fi transmise comunicări între autorități;
- (c) formatul și alte detalii ale formularelor-tip care urmează a fi utilizate în sensul articolului 5 alineatul (1), al articolului 8, al articolului 10 alineatul (1), al articolului 12 alineatul (1) și al articolului 16 alineatul (1);
- (d) conversia sumelor care urmează a fi recuperate și transferul sumelor recuperate.

Articolul 27**Raportare**

- (1) Fiecare stat membru informează Comisia anual, cel târziu până la 31 martie, cu privire la următoarele:
- (a) numărul de cereri de informații, de notificare și de recuperare sau de măsuri asigurătorii transmise fiecărui stat membru solicitat și primite de la fiecare stat membru solicitant în fiecare an;
- (b) valoarea creanțelor pentru care se solicită asistență pentru recuperare și sumele recuperate.

(2) Statele membre pot furniza, de asemenea, orice alte informații care ar putea fi folositoare pentru a evalua asistența reciprocă oferită în temeiul prezentei directive.

(3) O dată la cinci ani, Comisia transmite un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la funcționarea mecanismelor instituite prin prezenta directivă.

Articolul 28**Transpunere**

(1) Statele membre adoptă și publică, până la 31 decembrie 2011 cel târziu, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Acestea informează de îndată Comisia cu privire la actele respective.

Statele membre aplică aceste acte începând cu 1 ianuarie 2012.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 29**Abrogarea Directivei 2008/55/CE**

Directiva 2008/55/CE se abrogă de la 1 ianuarie 2012.

Trimiterile la directiva abrogată se interpretează drept trimiteri la prezenta directivă.

Articolul 30**Intrarea în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 31**Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 16 martie 2010.

Pentru Consiliu
Președintele
E. SALGADO